

Sygn. akt II CSK 197/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Z. Ś. - prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Zakład [...] w W.

przeciwko W. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1817 (tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwana W. spółka z o.o. w Ł. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 października 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, aby istniała potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, tj. art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia pozwu. Wykładnia tego przepisu w dostatecznym stopniu dla potrzeb rozstrzygnięcia sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną, została już dokonana w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które zresztą powołano w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W istocie więc nie występuje potrzeba wykładni wskazanego wyżej przepisu prawa, lecz jedynie potrzeba oceny w świetle niebudzącej wątpliwości wykładni tego przepisu prawidłowości stanowiska Sądu Apelacyjnego, że potrzeba powołania dowodów przez pozwaną związanych z doręczeniem jej pisma powoda z oświadczeniem o odstąpieniu od umowy, powstała już w związku z doręczeniem pozwanej odpisu pozwu, a nie dopiero później w toku postępowania.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala także na stwierdzenie, aby skarga była oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, a polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku w odniesieniu do naruszenia prawa materialnego - art. 483 § 1 w zw. z art. 471 k.c. oraz art. 472 k.c. przez przyjęcie w ustalonym stanie faktycznym, że pozwana nie dochowała należytej staranności w umożliwieniu powierzenia powodowi prac objętych umową z dnia 31 sierpnia 2007 r.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. z uwzględnieniem przepisów § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

aw

jw